

ГРИШКО Микола Миколайович

Випускник автомобільного факультету (1981)

Заступник голови виконавчого комітету Богунської районної ради м. Житомира (1990–2014)

МАКСИМЕНКО Михайло Іванович

Випускник автомобільного факультету (1978)

Начальник відділу транспорту, енергетики, зв'язку та дорожнього господарства Житомирського обласного управління автомобільного транспорту (1993–2008)

Народився 28 травня 1954 р. у м. Житомирі. Миколі Миколайовичу не довелося довго думати над вибором майбутньої професії, адже всі чоловіки в його родині працювали автомобілістами. Був водієм і батько, Микола Іванович, який часто перебував у відрядженнях. А мати, Марія Якимівна, звикла чекати чоловіка з цих поїздок. Звик чекати й Микола Миколайович, в уяві якого професія водія з дитинства асоціювалася із романтикою подорожей, пізнанням нового, з урочистою, святковою атмосферою повернення додому, радістю кожної зустрічі з родиною.

Після навчання у Житомирському професійно-технічному училищі № 2, яке закінчив із відзнакою за спеціальністю «Водій-слюсар 4-го розряду», та служби у Збройних силах СРСР, працював у АТП 05021 і механіком із транспорту на Соколовському кар'єрі.

Завдяки здобутим в училищі знанням та набутому в АТП і на кар'єрі практичному досвіду, в 1978 р. Микола Гришко вступив до Київського автомобільно-дорожнього інституту на спеціальність «Автомобілі та автомобільне господарство». Микола Миколайович гордий із того, що в його групі навчалося багато в майбутньому авторитетних та знаних фахівців-автомобілістів: головний інженер АТП 05021 М. М. Ковальчук, заступник начальника міжгалузевого підприємства залізничного транспорту С. П. Березовка, начальник АТП «Житомирсьльбуду» М. В. Духніч і багато інших.

Микола Миколайович Гришко був рекомендований на роботу до виконавчого комітету Богунської районної ради м. Житомира. Завдяки неабияким організаторським здібностям у 1985 р. він обійняв посаду завідувача організаційного відділу виконкому Богунської райради, а з 1992 року пропрацював 18 років керуючим справами виконкому Житомирської міської ради, допомагаючи жителям міста у вирішенні життєво важливих питань.

Микола Гришко вважає, що навчання в КАДІ, знання, що їх дали викладачі, їхня вимогливість і принциповість допомогли йому в подальшому професійному (й не тільки) житті, адже приклад улюблених педагогів завжди був провідною зорею на життєвому небосхилі. Тому він завжди згадує наставників альма-матер із великою та щирою вдячністю та бажає їм усіляких гараздів і наснаги у вихованні майбутніх поколінь автомобілістів — професіоналів і лідерів.

Спадкоємцем справи Миколи Миколайовича є його син Віталій, який продовжив добру сімейну традицію і, за прикладом батька, теж закінчив КАДІ-НТУ.

Народився 2 жовтня 1952 р. у с. Сухини Корсунь-Шевченківського району Черкаської області в родині механізатора Івана Оксентійовича та колгоспниці Тетяни Яківни Максименків.

Після закінчення школи у 1970 р. Михайло Іванович вступив на автомобільний факультет Київського автомобільно-дорожнього інституту. Під час навчання був активним учасником художньої самодіяльності, грав у духовому оркестрі, співав у чоловічому хорі факультету. Також брав участь у діяльності студентського будівельного загону «Каштан» у м. Тольятті та в Тюменській області.

У 1978 р., після закінчення інституту, Михайло Максименко був направлений на роботу до АТП 2193 м. Житомира. Працював інженером, старшим інженером відділу експлуатації. У 1980 р. був переведений до Житомирського обласного управління автомобільного транспорту, де обіймав посади старшого інженера виробничо-технічного відділу, начальника служби вантажних перевезень, виконував обов'язки заступника начальника управління. У 1985 р. Михайло Іванович був обраний заступником голови профкому за сумісництвом. У 1986–1988 рр. брав участь у ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС.

У 1993 р. М. І. Максименко став начальником відділу транспорту, енергетики, зв'язку та дорожнього господарства і працював на цій посаді до виходу на пенсію у 2008 р. У 1994 р. ветерани області обрали його членом обласної Ради ветеранів війни та праці.

Михайло Іванович завжди буде вдячний професорсько-викладацькому складу alma mater, зокрема А.М. Мансурову, В.І. Задорожньому, Г.Б. Безбородовій, К.Є. Долганову, І.А. Луйку, Ю.В. Гвоздеву, Ю.Ф. Гутаревичу, за самозабутню та натхненну працю, високий професіоналізм і велику любов до свого фаху та благородної справи виховання майбутніх автодорожників.

Радує постійне спілкування із друзями-«кадетами», яких у нього багато, але найближчі — А.І. Федорченко В.М. Статевич, Е.Г. Опанасюк, із якими жив угуртожитку.